

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Societati in Hispania valde laboranti succurrit. Cap. XXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

diligentissimè retulit. Ac primùm, vnius Dei gloria salutisque animorum sibi proposita, Societatem vniuersam, quo facilius administratio tota cõstaret, certas diuisit in classes: prouiditq; quòrum ingenio & cogitatione assequi valuit, cum vt careris vitium, tum verò vt ambitioni & avaritiæ, quæ duæ perniciosissimæ sunt mortalium pestes, omnino obstrueretur aditus: veræque humilitati & paupertati quàm maximus & maximè diuturnus honor ab omnibus haberetur. Ad hæc, rationè præpositi Generalis crediti, nec non priuatam ac publicam disciplinã, quæque alia ceteris hominum regendis vsui solent esse, præscripsit. Nec modò maiora, sed minora quoque ministeria curationisve, certis legibus & præceptis, quàm accuratissimè persecutus est. Has deinde leges, quamquam longo tempore summaque cura elaboratas & conditas, non tamen continuò pertulit, sed per idoneos homines tota Societate promulgandas curauit, vt vsu ipso & magistræ experientia probaretur, satis ne ad Societatis propositum atque ad Apostolicam instituti formulam conuenirent. neque antè ratas fixasque voluit esse, quàm in proximo conuentu Patrum totum re agitata & planè perspecta, legitimè sancirentur. iisdemque deinceps addèdi, moderãdi, immutãdi, ac demẽdi, prout expedire videretur in Domino, plenè ius ac liberam potestatem reliquit.

SOCIETATI IN HISPANIA VALDE LABORANTI SYCOVRBIT,

CAPVT XXI.

PER idem tempus Societas, videlicet ne lætiore successu tumesceret, vel ad otium ignauiamque delaberetur, variè in Europæ regionibus diuino permisso, vehementer excitebatur, idque partim ab inuidis & obrectatoribus, partim etiam ab iis, qui temporibus ita periculosis tam insolitam concionum frequentiam, tam assiduã Sacramentorũ administrationẽ, & reliqua instituti nostri munera, genusque doctrinæ suspectum haberent. Quo in numero in aliis provinciis alii, sed in Hispania vel acerrimus nostrorum insectator exstitit, Ioannes Siliceus Archiepiscopus Toletanus. Is cum à cæteris Societatis nostræ ministeriis valde abhorreret, tum Exercitiorum spiritualium, quibus nostri eo tempore vel maximè in erudiendis hominibus utebantur, nomen ipsum pati non poterat. Compluti verò, in sua diocesi priorum ciuium liberalitate Collegium Societatis IESU receperunt.

excitatum, quò academia illa penè tota conflueret, ita ægre fere-
 bat, vt de nostris è sua ditione pellendis toto animo dies noctesq;
 cogitaret. Sed cum in ipsos palam impetù facere vereretur, par-
 tim spectata vitæ innocentia, partim etiam virorum principum
 gratia, & summi (quod caput est) Pontificis auctoritate subnixos;
 iracundiæ suæ fulmina in populares suos, familiares nostros,
 apertè contorquet. Ac primùm, quòd è suo clero complures no-
 stra disciplina ac meditationibus imbutos esse cognouerat, edi-
 cto minaci, iuris in Ecclesia Tolerana dicundi potestate priuat
 sacerdotes eos, qui è nostra formula spiritualibus exercitati-
 bus operâ dedissent; deinde, præsentî anathematis pœna proposi-
 ra, vetat in academia Complutensi omnino quemquam à nostris
 hominibus Ecclesiæ sacramenta suscipere. Quæ res, vtpote insi-
 gni infamia, varios illico rumores hominum Hispania penè to-
 ta commouit; cum alii nostrorum acta, mores, instituta defende-
 rent; alii contra, non sine graui aliqua certaque ratione tantum
 antistitem ita de Societate statuisse disputarent. Nostrî, quam-
 uis Dei clementia & conscientia testimonio freti, re tamen tam
 atroci tamque inopinata perculli, angebantur animo; neque
 tam ignominia sua, quam Ecclesiæ damno permouebantur, quod
 ex tanta hominum alienatione tantisque calumniis imminere
 necessariò videbatur. Iraque cum obsecrationibus, & sacrificiis,
 & voluntaria corporum castigatione caeleste numen de more pro-
 pitiasent; per communes amicos Archiepiscopum docent, nihil
 ab se vel contra Ecclesiæ rem vel contra ipsius Archiepiscopi di-
 gnitatem esse commissum, cur in rebus diuinis occupari, & nihil
 nisi Dei gloriam & proximorum salutem ex Apostolica auctori-
 tate querentes, tantis iniuriis affici, præsertim in dicta causa, de-
 buerint. Si quid secus ab inimicis ad eum delatum sit, se ad pur-
 ganda crimina, atque ad omnem satisfactionem in Domino pa-
 ratos esse; tantùm ab eo suppliciter petere, vti conceptam iram,
 ad causam vsque cognitam, pro sua sapientia ac pietate sustineat.
 Cùm ille nihil idcirco de acerbitate remitteret, satisque appare-
 ret, nostri nominis odium altius in eius animo insedisse, quam vt
 euelli aut mitigari vlla ratione posset; Ignatii voluntatem atque
 consilium per litteras quam primùm exquirunt. Ille, circumsp-
 ctis rebus omnibus, Deumque per se suosque enixè precatus, vt
 ea res ad ipsius gloriam, salutemque animarum, bene ac feliciter
 eueniret; sine vlla dubitatione, si Archiepiscopus in incepto per-
 sistat, iubet nostros ad consilium Regium prouocare; litteras
 Apostolicas proferre: Societatis causam cum Christi causa con-
 inuctam

unctam æquè moderatè ac fortiter agere. ipse interea ad Pontificem adit supplex, Archiepiscopi factum exponit, summi tribunalis opem & auctoritatem implorat, sine vlla tamen grauior querimonia vel exaggeratione verborum. Ac nostri quoque in Hispania ex Ignatii præcepto rem ad consilium deferunt, Pontificia diplomata & iura Societatis legitima ostendunt, oblitum sibi aditum ad proximos adiuuandos exposulant. Quæ nulla ipsorum culpa ab Archiepiscopo acta esse constaret, eundem denique exitum habuit res, vt & Regii consilii decreto, & Pontificis obiurgatione, Archiepiscopus edicta sua reuocaret, nostrosque omni molestia atque ignominia liberare coactus sit. Quæ res lætitiâ bonis omnibus attulit eo maiorem, quo magis de nostra existimatione ac fama solliciti fuerant. Atque haud multo post, Archiepiscopo vita functo, nostri à Toletana ciuitate benignè inuitati & in iis ipsis ædibus publicè collocati sunt, quas idem Archiepiscopus paulo ante clericis quibusdam edificauerat, vt ab iis qui diuinam providentiam ex rerum humanarum eventis obseruant, non sine causa animaduersum fuerit, omnes tamen Præsulis in Societatem impetus & conatus eo denique recedisse, vt cum maxime nostros, opinionis errore deceptus, ex vniuersa Hispania pullos cuperet, tunc ipse in sua Toletana metropolitani domum illis exstrueret ornaretque. Eiusmodi fuit igitur Hispaniensis illius procellæ transitus. Ac pari felicitate in aliis quoque prouincijs coorta in nos tempestates, Ignatii lenitate prudentique, sedata sunt: ac Dei beneficio vbiq; ferè Societas maiora dies incrementa capiebat.

DE IULII III. OBITVS, ET DE MARCELLI
II. IN IGNATIVM NOSTROS QVÆ BENEUOLENTIA.

CAPVT XXII.

INTER hæc Iulius anno Pontificatus quinto demoritur; cui Marcellus Cerninus Politianus ingenti bonorum omnium gaudio susceptus est. quidquid enim erat spei de publicis rebus, id parè totum eius Pontificatus annis vulgò desponderant. Ad hunc Ignatius pro veteri familiaritate cum adorandi & gratulandi causa venisset; arctè amplexatus hominem Pontifex, & suauissimè exosculatus, multa cum eo inambulans de fidei Christianæ propagatione deq; restituenda Ecclesiastica disciplina

ferio